

Nevoia unei călăuziri

Nevoia unei călăuziri

„Eu te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Psalmul 32.8)

Domnul întărește pașii omului (Psalmul 37.23). În rîvna sa plină de încredere, unul de curînd întors la Dumnezeu poate să nu-și dea seama de toată însemnătatea, de toată valoarea unei asemenea binecuvîntări; dar cînd ai învățat să vezi această lume ca pe un pustiu fără nici o potecă, înțelegi că este o binecuvîntare de neprețuit să fii călăuzit de Cel ce-ți întărește pașii.

Cînd privim la El, totul este simplu; atunci vedem clar drumul nostru și avem motive care nu ne lasă sufletul pradă nesiguranței. Omul cu inima împărțită, omul nestatornic este nesigur în toate căile sale.

Este o mare bucurie pentru sufletul meu să gîndesc că nu există împrejurare în viața mea, în care Dumnezeu să nu-Și aibă voia Sa precisă; ci El, ca un tată, mă călăuzește în așa fel, ca să nu fac nici măcar un pas, fără ca dragostea Lui să nu fi îngrijit de el, așa cum numai El știe și poate s-o facă.

Domnul să te călăuzească. Este totdeauna bine să aștepti de la El și să nu te grăbești, nici să lași drum liber voinței proprii. „Îmi pusesem nădejdea în Domnul!” (Psalmul 40.1). Acesta este un cuvînt al Domnului Isus Hristos însuși. El îngrijește de noi și călăuzește toate împrejurările noastre.

Nu mă îndoiesc că, dacă ne-am ține strîns lipiți de Domnul Hristos, Duhul Său nu ne-ar călăuzi în legăturile noastre cu alții. Nu sîntem totdeauna conștienți de această călăuzire divină, chiar cînd ea există; dar Cuvîntul ne este dat de către Dumnezeu pentru sufletele cu care avem a face, chiar și cînd ele îl leapădă. Totuși, siguranța noastră este să rămînem foarte aproape de El, pentru ca să realizăm ceea ce spune apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!” (Galateni 2.20). În felul acesta, fără să fim conștienți de călăuzirea Sa la momentul potrivit, El lucrează asupra gîndurilor noastre și conduce pașii noștri. Rămînînd în pîrtășie cu El, avem totdeauna sen-timentul prezenței Sale și ne dăm seama că pentru El vorbim.

Nu poți să desparți Duhul Sfînt de Cuvîntul lui Dumnezeu, fără să cazi în fanatism, pe de o parte, sau în raționalism, pe de alta, și fără să ieși din starea de dependență de Dumnezeu și de călăuzire a Sa.

Oile cunosc glasul Domnului Hristos și, cînd ele nu-L aud, se opresc pînă ce îl aud din nou. Ele nu cunosc decît un singur glas; sînt și multe alte glasuri, dar ele nu le cunosc. Oile sînt făpturi fără minte și mărginite, dar ele cunosc glasul păstorului și numai pe al acestuia. Din clipa în care glasul Domnului Isus Hristos a ajuns pînă la mine, acesta îmi este de ajuns. El îmi dă, pe calea pe care merg, o pace și o seninătate sufletească pe care nimic altceva nu mi-o poate da. Nici o mare înțelepciune, nici o mare putere nu ne dau pacea, ci ascultarea de glasul Păstorului și cunoașterea Lui. Oile se tem de orice alt glas: „Nu merg deloc după un străin, ci fug de el” (Ioan 10.5).

Păstorul nu inspiră groază, ci dă putere și încredere. Este de ajuns ca glasul Său să fi atins inima odată, pentru ca nimic altceva să nu mai fie necesar.